

[Tange.]

løbet skyldes, og beløbets størrelse er der heller ikke tvivl om. Ved at tage dem med, således at der kan foretages udlæg uden dom, så vil man mange gange måske kunne undgå de kedelige tilfælde, hvor en forsikringstager på grund af sløseri og sjuskeri ikke har fået betalt sin præmie, og så når ulykken sker, viser det sig, at forsikringen ikke er i kraft. Der kan måske også være andre tilfælde, der kan komme ind under ordningen. Det vil vi meget gerne være med til at se på under udvalgsbehandlingen.

§ 492 vedrørende møde under udlægsforretninger mener vi både er for vid og for snæver. Vi mener ikke, at det burde være sådan, at en udlægsforretning over 5.000 kr. afvises af fogedretten, hvis der ikke møder nogen for fordringshaveren. Når der, som det næsten altid er tilfældet, er tale om klare sager, hvor debitor giver møde, så kan vi ikke se, der er nogen som helst grund til, at sagen bliver udsat, for at den kan foretages på ny. Hvis der kan foretages udlæg, så er der ingen grund til, at det ikke bliver foretaget, hvad enten fordringen er over eller under 5.000 kr. I øvrigt mener vi, det skal være en frivillig sag, om kreditor vil give møde under udlægsforretningen.

På den anden side mener vi også, at beløbet på de 5.000 kr., der er sat som en grænse for, hvornår der skal gives honorarer til dem, der møder for kreditor, er for højt. Vi mener, at kreditor har en berettiget interesse i, hvis han ønsker det, at hans advokat giver møde ved fordringer over 1.000 kr., således at man kan få mødesalær, hvis man ønsker det. Vi mener, der kan være tale om, at fogden kommer i en dårlig stilling, hvis det er ham, der skal udspørge debitor og måske på den måde går alt for hårdt på debitor; så vil denne måske synes, at fogden ikke er uvildig. Det er bedre, at der møder en advokat, der er i stand til at udspørge debitor om, hvad han ejer, mens fogden leder mødet.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg har været udsat for 3 sager — under de nuværende forhold behøver man ikke give møde i sager under 200 kr. — hvor jeg fik sagerne tilbage fra fogedretten med bemærkning om, at der ikke var noget at gøre udlæg i; det viste sig, at alle 3 ejede fast ejendom, således at sagerne måtte fremsendes igen. Hvis der ikke

bliver givet møde fra kreditor, vil man meget nemt kunne blive udsat for, at det bliver stempelsager, ekspeditionssager, som fogden ikke gør noget særligt ud af, og så er man lige langt, så skal man bare begynde forfra og debitor ulejligen en gang til.

Med hensyn til fredningstiden på et halvt år er der i vor gruppe delte meninger. Nogle synes, det er rimeligt, mens andre synes, at det ikke er rimeligt, at man har denne fredningstid. Vi må jo se på under udvalgsbehandlingen, om vi kan få en enig gruppe; ellers er det muligt, at gruppen deles på dette punkt.

Med hensyn til værdigrænsen, transgbeneficiet på 3.000 kr., da kan vi fuldt ud acceptere den forhøjelse, der her finder sted. Hvor der tidligere var tale om et tarveligt indbo, ændrer man det nu til et beskedent indbo.

Vi mener også, det er rimeligt, at fogden kan fastsætte afdragsordninger. Det er også nødvendigt, når der foretages udlæg, uden at kreditor er repræsenteret ved en advokat, der kan indgå aftalen. Så er det naturligt, at fogden indgår disse aftaler.

Med hensyn til politifremstillinger mener vi også det er rimeligt, at der finder en begrænsning sted. Men vi mener i øvrigt, at hvis en kreditor ønsker debitor fremstillet i fogedretten, så kan det ikke være rimeligt, at det er samfundet, der betaler. Det må i første række være kreditor, der udlægger beløbet og betaler beløbet til fogedretten for at få debitor fremstillet.

Det offentliges fortrinsret med hensyn til afgifter og skatter kan vi ikke acceptere. Vi mener, det må være rimeligt, at staten og de private borgere her i landet står på lige fod, når der er tale om retsforfølgning, og vi mener også, det må være rimeligt, at de private lige så vel som skattevæsenet får en vis ret til at gøre udlæg i ikke fortjent løn. Det kan ikke være rimeligt, at det kun er staten, der får denne ret.

Der tales så meget om debitorernes beskyttelse, men man skal jo ikke være blind for, at der her i landet findes en hel del debitorer, der simpelt hen lever af kreditter og af at snyde kreditorerne. Det er jo sådan, at kreditor, der får et tab, kan bare afskrive det, mens debitor, fra hvem pengene ikke kan inddrives, har den meget store fordel, at det beløb, han ikke kommer til at betale, er